

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 12. juni 2014
Kontor: Indfødsretskontoret
Sagsbeh: Trine Priess Sørensen
Sagsnr.: 2014-0030-1980
Dok.: 1082870

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 599 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 19. februar 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra medlem af Folketinget Christian Langballe (DF).

Karen Hækkerup

/

Johan Kristian Legarth

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 599 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Kan ministeren bekræfte, at militærtjeneste i en organisation, der er opført på EU’s terrorliste som udgangspunkt vil udgøre en overtrædelse af straffelovens kapitel 13 og dermed medføre risiko for frakendelse af statsborgerskab i medfør af indfødsretslovens § 8 B?

Svar:

1. Straffelovens kapitel 13 indeholder ikke særlige bestemmelser om ”militærtjeneste” i terrororganisationer. Justitsministeriet kan endvidere ikke ud fra spørgsmålet udlede, hvad der nærmere menes med ”militærtjeneste”.

Justitsministeriet kan imidlertid generelt oplyse, at straffelovens kapitel 13 bl.a. indeholder bestemmelser om terrorisme og terrorlignende handlinger (§§ 114-114 a) samt bestemmelser om forskellige bistandshandlinger til terrorvirksomhed i form af økonomisk støtte mv. (§ 114 b), hvervning (§ 114 c) og oplæring (§ 114 d) til terrorhandlinger og terrorlignende handlinger samt fremme i øvrigt af sådanne handlinger (§ 114 e).

Det følger af den almindelige medvirkensregel i straffelovens § 23, at bestemmelserne omfatter alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til de pågældende gerninger, forudsat at den medvirkende har handlet med den fornødne tilregnelser.

Anvendelse af den almindelige medvirkensregel i straffelovens § 23 forudsætter, at der er forsæt til at medvirke til at begå en konkretiseret handling omfattet af den pågældende straffebestemmelse.

Foreligger der ikke et forsæt til at begå eller medvirke til at begå en konkretiseret terrorhandling eller terrorlignende handling, jf. straffelovens §§ 114 og 114 a, vil bistandshandlinger i form af f.eks. økonomisk støtte, hvervning til eller oplæring i terrorvirksomhed efter omstændighederne kunne falde ind under bestemmelserne om bistandshandlinger i straffelovens §§ 114 b-114 e.

Særligt for så vidt angår bestemmelserne om hvervning og oplæring bemærkes, at disse ikke blot omfatter den, der hverver en person henholdsvis træner, instruerer eller på anden måde oplærer en person til at begå handlinger omfattet af § 114 eller § 114 a, men også den som lader sig hverve

henholdsvis lader sig træne, instruere eller på anden måde oplære til at begå sådanne handlinger, jf. § 114 c, stk. 3, henholdsvis § 114 d, stk. 3.

Ved vurderingen af, om medvirken til en organisations udførelse af en konkret terrorhandling eller terrorlignende handling eller om en bistands-handling i forhold til en organisation er omfattet af straffelovens §§ 114-114 e, er det ikke i sig selv afgørende, at den pågældende organisation er optaget på EU's lister over terrororganisationer. Der kan i den forbindelse henvises til forarbejderne til straffelovens bestemmelser om terrorisme, jf. lovforslag nr. L 35 (anti-terrorpakke I) fra folketingssamlingen 2001-02, herunder bl.a. Justitsministeriets besvarelse af 2. maj 2002 af spørgsmål nr. 122 fra Folketingets Retsudvalg.

Det bemærkes i øvrigt, at retsforfølgning i Danmark forudsætter, at det strafbare forhold er undergivet dansk straffemyndighed efter straffelovens §§ 6-12.

2. Efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, kan den, som dømmes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs. Er en person i udlandet straffet for en handling, der efter stk. 1 kan medføre frakendelse af dansk indfødsret, kan indfødsret frakendes i medfør af straffelovens § 11, jf. indfødsretslovens § 8 B, stk. 2.

Det fremgår af forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B, at det i overensstemmelse med almindelige betragtninger om proportionalitet er forudsat, at domstolene ved vurderingen af, om en person skal frakendes dansk indfødsret, foretager en afvejning af på den ene side forholdets grovhed og på den anden side en frakendelses betydning for den pågældende.

Om det nærmere indhold af denne proportionalitetsafvejning fremgår bl.a. følgende af forarbejderne, jf. lovforslag nr. L 138 (Ændring af reglerne om erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring samt indførelse af ny bestemmelse om frakendelse af dansk indfødsret) fra folketingssamlingen 2003-04:

”Den betydning, frakendelse af dansk indfødsret har for en person, må bero på en konkret vurdering af den pågældendes forhold.

Ved denne vurdering bør der navnlig lægges vægt på personens tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i.

Der kan i den forbindelse bl.a. lægges vægt på varigheden og karakteren af en persons ophold i Danmark og i udlandet. Den tid, en person har tilbragt i Danmark og i udlandet, kan således i sig selv have betydning for den pågældendes tilknytning. Dette må imidlertid sammenholdes med karakteren af opholdene. Det bør således tillægges særlig vægt, hvor den pågældende har fået sin opvækst, ligesom ophold i udlandet kan tillægges mindre vægt, hvis udlandsopholdet skyldes arbejde for danske interesser, eller hvis den pågældende person under sit ophold i udlandet har bevaret en tæt tilknytning til Danmark f.eks. gennem tilbagevendende feriebesøg, deltagelse i danske foreninger i udlandet m.v.

Der kan endvidere bl.a. lægges vægt på en persons aktuelle familiemæssige forhold her i landet og i udlandet samt den pågældendes rødder, herunder om familien har en langvarig tilknytning til Danmark.

Også sprogkundskaber kan have en betydning, herunder navnlig i hvilket omfang den pågældende behersker dansk og sproget i det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i.

I tilfælde, hvor en person alene dømmes for mindre alvorlige forhold, bør den pågældende kun frakendes dansk indfødsret, hvis denne sanktion må anses for at være af mindre indgribende betydning for den pågældende. Dette vil navnlig være tilfældet, hvis den pågældendes tilknytning her til landet er så ringe, at det minder om de omstændigheder, der i medfør af indfødsretslovens § 8 indebærer borttagelse af dansk indfødsret.

I tilfælde, hvor en person dømmes for mere alvorlige forhold, bør den pågældende som udgangspunkt frakendes dansk indfødsret. Den betydning, en frakendelse har for pågældende, kan dog tale afgørende herimod. Herunder bør der ikke ske frakendelse i forbindelse med selv meget alvorlige forhold, hvis den pågældende ikke har nogen eller alene har en meget ringe tilknytning til et andet land. I disse situationer bør Danmark tage ansvaret for den pågældende danske statsborgers handlinger.

Ved mere alvorlige forhold forstås som udgangspunkt forhold, der straffes med fængsel i 2 år eller derover.”

Der henvises til Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4908-4909.